

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2803/2021
03.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Симоновић, адвокат из ..., против тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Марија Ивановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 617/19 од 14.11.2019. године, на седници одржаној 03.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 617/19 од 14.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2082/17 од 16.10.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилји на име накнаде штете у виду неисплаћене нето зараде за време незаконитог отказа уговора о раду исплати појединачне износе ближе одређене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да РФ за ПИО, Филијала за Град Београд, за тужилју уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и то за период и на износе из става првог изреке пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилје у делу у којем је тражила да се обавеже тужена да јој на име накнаде штете у виду неисплаћене нето зараде за време незаконитог отказа уговора о раду преко износа досуђених у ставу првом изреке пресуде до траженог износа исплати још појединачне износе са законском затезном каматом, све ближе одређено овим ставом изреке, као и да наведене износе уплати РФ за ПИО, Филијала за Град Београд, за тужилју доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилје у делу којим је тражила да суд обавеже тужену да јој на име накнаде штете по основу неисплаћеног добровољног пензијског осигурања у периоду незаконитог отказа уговора о раду исплати појединачне износе са законском затезном каматом све ближе одређено овим ставом

изреке. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 937.312,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 617/19 од 14.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на усвајајући део тужбеног захтева (којим је потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке), тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.), осим из члана 404. овог закона. Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужиља је тужбом поднетом 27.01.2015. године тражила исплату неисплаћене нето зараде за време незаконитог отказа уговора о раду и уплату припадајућих доприноса за ПИО на тражене износе. Вредност предмета спора побијаног дела је износ од 4.566.878,72 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро = 123,4677 динара) представља противвредност износа од 36.988,44 евра.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, (правноснажном пресудом у посебној парници је раније одлучено о отказу), већ је предмет ове парнице накнада штете у виду исплате неисплаћене зараде за време незаконитог отказа, а ревизија није поднета на основу члана 404. истог Закона, па како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**